

Työssäoppiminen

Crimson Guitars

Kaarlo Kangas

Alkusanat

Huokaisin helpotuksesta seistessäni taas Suomen kylmällä kauniilla maaperällä. Olin saapunut kotiin pitkän matkan jälkeen. Matkan, josta olin kulkenut vasta pienen osan. Pian seikkailunhalu kaappaisi taas sydämeni ja vetäisi minut mukanaan ties minne. Seuraavat siirtoni ovat kylläkin jo tätä kirjoittaessa selvillä, mutta silti.

Puolivuotinen reissuni Englannissa oli suuri menesty, niin omasta kuin työnantajanikin mielestä. He saivat pätevän työntekijän, joka myös omaa tarpeeksi huonon huumorintajun selvittääkseen henkisesti kiireisessä ja raskaassa työympäristössä. Minä vuorostani sain niin paljon enemmän. Oikeastaan enemmän kuin koskaan uskalsin toivoa. Kasvoin ja vartuin en vain ammatillisissa asioissa, mutta myös henkisesti. Sain useita uusia tuttavuuksia ja opin arvostamaan aivan uusia asioita elämästä, jotka olin aiemmin joko sivuuttanut täysin, kuin ne olisivat näkymättömiä ja merkityksettömiä tai pitänyt itsestänselvyyksinä joita ihminen ei arkisessa toiminnassaan huomioi asian vaatimalla vakavuudella ja kunnioituksella.

Itse työssäoppiminen.

Mutta ennenkuin lipsun pääasiallisen aiheen ohi turhankin filosofisille mietteille, jotka mieluusti säästän muistelmiini, puhutaan itse työssäoppimisesta. Kohdallani kävi erittäin miellyttävästi ja pääsin jo ensimmäisenä päivänä tekemään niin kutsuttuja "oikeita töitä", vaikkakin sattuman kautta. Yleensä harjoittelijat menevät ensin työkalu puolelle, josta sitten taitojen riittäessä pääsevät kitara puolelle töihin. Ensimmäisenä päivänäni työkalu puolella oli kuitenkin niin ruuhka ja kiire, että kyseisen osaston pomo ei ymmärrettävästi halunnut harjoittelijaa jalkoihinsa pyörimään ja hidastamaan muutenkin tilauksissa jäljessä olevaa osastoa. Niinpä minut sysättiin oikeiden soitinten pariin.

Suunnitelmana oli vielä tuolloin, että siirtyisin muutaman päivän kuluttua työkalu puolelle, mutta niin ei käynytäkään. Päivät alkoivat muuttua viikoiksi ja aloin itsekin ihmettelemään, kun jokainen aamu sainkin jatkaa soitinten parissa. Noin kuukauden jälkeen sain kuulla kitara puolen pomon valittaneen johtoportaan ylemmille minun olevan harjoittelussa vain kolmen kuukauden ajan. Keskusteluja käytiin, sopimuksia tehtiin ja harjoittelun kestoja jatkettiin kahdella ja puolella kuukaudella.

Sain myöhemmin kuulla ettei yksikään aiemmista harjoittelijoista ole päässyt tuotanto soittimiin koskemaan. Vaikkakin en asioilla yleensä kehuskele, niin onhan tuo varsin kova saavutus, ottaen huomioon miten paljon harjoittelijoita Crimsonilla on ollut vuosien mittaan.

Seuraava suuri ja maailmaani järjestyttävä tapahtuma kävi toteen kuukausi myöhemmin. Firman omistaja Ben Crowe oli kuvaamassa youtubeen "What's on the bench" sarjaa, jossa hän kerran viikossa kävelee verstaan ympäri jutellen työntekijöille ja näyttäen koko internetille mitä tehtaalla on meneillään ja tuloillaan. Minäkin olin tuossa vaiheessa näihin viikkokatsauksiin useampaan otteeseen päätenyt ja oletin tämän kerran olevan samanlainen kuin aiemminkin: hieman

rallienglantia ja hermostunutta nyökyttelyä kameran edessä. Olin kuitenkin lyöty ällikällä kun Ben jo poistuessaan kääntyikin vielä kannoillaan ja lompsi reippaasti luokseni ja esitti kysymyksen jota olin uskaltanut toivoa vain unissani. Kysymyksen joka tulisi määrittämään ainakin muutaman vuoden elämästäni. "Do you want a job?"

Pidän siis koko harjoittelua erityisen onnistuneena. Kesällä uusi seikkailu ja luku elämässäni alkaa kun "Production luthier Kaarlo Kangas" aloittaa työnsä Crimson Guitars:lla. Työpaikka suoraan koulusta palkalla jolla kykenee jopa teorian tasolla selviytymään, on tällä alalla lähes ennenkuulumatonta.

Näiden seikkojen lisäksi koko harjoittelu oli ammatillisten taitojeni kehittämisen kannalta erittäin antoisa. Opin cnc- koneistusta, jokaisen työvaiheen paremmin, työn organisointia ja työjärjestyksen ylläpitämistä. Nyt palattuani Suomeen on suorastaan haastavaa katsoa ja viimeistellä koulutöitä, koska osaamisen tason on kasvanut niin suunnattomasti.

Mutta nyt sallin itseni lipsahtaa työasioiden ulkopuolelle ja tarkastelemaan matkaani muista kanteilta.

Matkani arkinen puoli.

Englannissa aksentteja on yhtä monta kuin ihmisiäkin, eikä edes puhuta Ison-Britannian muista osista. Tämä tuli nopeasti selväksi ihmisten ymmärrettävyyden vaihdellessa täysin selkeästä rikkinäiseen radioon.

Muuten Suomalaisen englannilla tuntui pärjäävän varsin hyvin. Ihmiset olivat yleisesti joskus jopa vähän yllättyneitä siitä miten sujuvasti puhuin, mutta voin hyvällä omatunnolla kertoa, että alkuun piti yrittää ja kovaa. Lopussa paikalliset sanonnat ja fraasit tuntuivat kuitenkin jo varsin omilta ja arkipäiväiseen

keskusteluun englanniksi ei tarvinnut uhrata sen enempää ajatusta kuin suomeksikaan.

Majapaikkani onnistuin myös valitsemaan erittäin loisteliaasti. Kyseessä oli neljän huoneen Bed & Breakfast, jossa kulki matkaajia laajasti ympäri Britanniaa. Aksentteja joutui illallispöydässä ymmärtämään vaikka pakolla.

Tämän majatalon isäntäpari olivat myös matkani kannalta kriittisiä. Pääsin heidän mukanaan mm. maalaismarkkinoille, siis juuri sellaisille televisiosarjoista tutuille markkinoille jossa ihmiset vertailevat kuka leipoo parhaan omenapiirakan ja kenellä on söpöin hamsteri. Pääsinpä tuolloin myös tuomaroimaan Frettien juoksukilpailua.

Mitä jäi käteen?

Huomaan nyt matkan jälkeen pohtivani, että kannattiko tämä? Totta kai kannatti. Vaikka apuraha ei aivan loppuun asti kantanutkaan pidennetyin sopimuksen ja hieman hintavamman asumisen takia, riitti opintotuki vallan mainiosti kattamaan lisääntyneet kulut.

Henkisen kasvun kannalta kokemus on täysin korvaamaton ja unohtumaton enkä muuttaisi mitään. Nyt edessä siintää mielenkiintoinen ja yllätyksellinen tulevaisuus ja en usko että seikkailut kohdaltani loppuvat kovinkaan nopeasti.

“Go back?” He thought.

“Not good at all!

Go sideways?

Impossible!

Go forward?

Only thing to do! On we go!

-J.R.R Tolkien kirjassaan Hobitti.